

CARTES, DONES I VI...

Raquel Gámez Serrano

La veu de lluny i apressa el pas. En el revolt es pensa que l'ha deixat enrere i que avui no continuarà seguint-lo o que tot plegat és fruit de la seva imaginació. S'atura a una llibreria de vell, fent veure que s'interessa per una de les relíquies que contenen uns cistellets de vímet disposats al terra del carrer, al costat de la porta. A la mà, *La dama fantasma*, als pensaments, una noia tan bruna com desconeguda i al cor, una angoixa. Qui és? I per què l'està seguint?

Entra a la llibreria amb l'exemplar i fa temps. La llibretera l'observa. Té la suficient experiència com per a saber que aquell home estrany no la vol robar. No fa cara de necessitar arriscar-se a treure-li els deu euros diaris que fica al calaix. És un home gran, pentina els cabells blancs enrere i duu un mocador al coll, un d'aquells de seda, que li fa un xic elegant. El vol despatxar però no es deixa. Quan el sorprèn resseguint amb el dit el llom d'un llibre escrit per una *sommelier*, percep que aquell home, malgrat que no sigui un lladre, amaga alguna cosa.

—Li puc ajudar?

—No, només estic mirant.

La llibretera li explica l'ordre de la distribució dels llibres. Aquí poesia, aquí teatre, allà narrativa en català, històrica, romàntica, negra i criminal... L'home no l'escolta, assenteix i es dirigeix cap a la porta. Treu el nas i no veu la noia. Té por que l'esperí amagada. Aleshores, allibera el coll del mocador i es refrega el front amb ell, després se'l guarda a la butxaca de l'americana.

—Me n'enduc aquest —li diu amb neguit a la llibretera, entrant-hi de nou—. No cal que li tregui el preu— afegeix en veure la dona escarrassant-s'hi, llevant l'etiqueta rebregada de l'edició de La Cua de Palla.

Quan surt al carrer, l'home comprova de banda a banda que la noia no hi és. Ni rastre. I com que, des de fa un mes, aquest fet s'ha repetit més de cinc vegades, Que diu, ara! I sis i set, caguntot!, sap que l'esperen dies de retrets: t'estàs tornant boig! Qui voldria espia-te? A tu! A un professor jubilat de la universitat Rovira i Virgili!

***

La noia va publicar una darrera fotografia al seu compte d'Instagram. Acostumava a exhibir encants i encanteris i cada dia els seguidors es multiplicaven per dos. Gairebé estava a punt d'arribar als vuit mil. I, des de feia una setmana, a banda de no repetir mai cap *outfit*, els havia mantingut en suspens proposant-los un joc de pistes. Els seus *followers* havien d'endevinar qui havia estat l'assassí mitjançant les fotografies que ella anava penjant i les frases amb què les acompanyava: una finca amb vinyes, unes calces estripades, raïm negre florit a terra i un celler del qual la noia s'havia molestat a pixelar el nom. De seguida, els fans dels seus canvis d'imatge, *cool*, *very cool*, es van animar a fer d'investigadors virtuals.

***

L'ombra de la dona es dibuixa a les cortines de la casa, sota la llum ambarina d'una pantalleta. Està asseguda. Remena i escapça les cartes del tarot. Tanca els ulls i les descobreix teatralment. Una altra vegada la carta del boig. I el seu home sense arribar!

Quan el marit s'hi presenta, la dona l'espera sota el llindar amb els braços als malucs fent brandar el cap.

—Es pot saber d'on vens, així, tot suat?

—M'he aturat a la llibreria de vell —li diu allargant-li l'exemplar del William Irish com si li mostrés la prova absoluta d'un assassinat.

La dona fa cap a la cuina i a mig camí es gira i sotja l'home. Se les ha fet passar magres de jove. Tan alt, amb la pell daurada, els cabells decapats i aquells ulls blaus! Ara, tot clivellat i amb el cabell blanc, només conserva l'atractiu de la mirada, però segueix sent tan llunyana com l'horitzó del mar de Tarragona que albira des del terrat. Quants vespres l'havia esperat sense resignar-se a anar a dormir? Enfilada, observava les cases veïnes, els teulats i les mansardes. On coi era el seu home? Pujava i s'hi quedava fins que el veia tombar la cantonada, endreçant-se els cabells, amb la jaqueta a la mà. El campanar de la catedral repicava la mitjanit.

En aquella època, les alumnes li anaven al darrere a cor què vols, ell se les espolsava amb un cert aire de complaença. Però de tant en tant, no ho podia evitar, convidava al seu despatx alguna alumna desavantatjada i li proposava un treball extra per augmentar la nota. Algú, que se'n deia amic de la dona en nom de l'afecte que li professava, l'havia advertit dels noms d'algunes noies que corrien de boca a orella per tot el campus. Ella, que no necessitava ningú que li parlés malament del marit, l'havia ventilat i l'havia acusat de mentider. Per què vull amics si els tinc d'enemics? A més a més durant aquell temps, el seu home era molt detallista amb ella. Si no fos perquè ara no n'era pas, pensaria que hi havia tornat a la seva. Des de feia un mes es comportava d'una manera excèntrica, amb canvis de rutines que abans eren sagrades, i amb uns horaris inexplicables. Però la por del marit a ser descobert li havia ennegrit els ulls de la mateixa manera que la dona els havia vist abans, quan la traïa. S'havien enfosquit com el cel amenaçant tempesta. El delaten, alguna cosa amaga, pensa ella. Fins i tot havia

consultat les cartes del tarot; n'era una gran creient. Parlaven d'infidelitats, de mort i de bogeria.

El marit la té intrigada i gairebé desitja que aconseguixi enllitar-se amb la nova presa, si és que es tracta d'això, i així ella es podria beneficiar de la generositat amb què ell acostumava a alliberar la seva consciència. O potser no, o potser és que tot segueix el seu ordre. La dona somriu.

***

L'espera a la cantonada de casa seva. No ha sortit en tota una setmana i sap que tard o d'hora ho farà. No podrà aguantar la pressió. Per això ella és allà, a recer de les ombres de la nit, al carrer on viu aquell desgraciat. Amb el dit índex fa pujar les fotografies del mòbil, pantalla amunt. Tan rossa, tan plena de vida. Fotografies tunejades amb bigotis i orelles de gat, cames esteses i ungles pintades dels peus amb la mar al fons, gintònics especiats en copes descomunals, clac, i primers plans d'escots, pírcings, metxes californianes, gorres, ulleres de sol i morros, molts de morros: clac, clac.

De sobte, el veu sortir de l'edifici. Comencen a caure quatre gotes i la noia fa un pas endavant, entre les llambordes humides i la llum trencada del fanal. Se li està mostrant, al bell mig de la nit, com un espectre. Ell s'espanta i torna enrere, però la porta es tanca. Cloc. Nerviós, butxaqueja sense trobar les claus. A la desesperada, pitja diferents botons de l'intèrfon. La pluja s'anima i s'apunta a l'escena tètrica i sense sentit. La noia travessa, ara sí, la cortina d'aigua enllumenada i es va aproximant a la porteria. L'home s'estremeix i hi insisteix. Tres veus coincideixen: el solter del primer primera: *Sí?*, la vella de la planta baixa: *Qui hi ha?*, la de l'àtic, la seva dona: *Ets tu, Jaume?* Meeec, a la fi li obren i, cames ajudeu-me!, puja els esglaons de dos en dos. Sent la presència de la noia al darrere, la seva respiració, empaitant-lo. Mira enrere i entreveu la silueta llarga i

esprimatxada, abillada amb una cabellera negra que esborrona. Alguns veïns treuen el cap per l'escala. Els uns: *Quines hores són aquestes!* D'altres: *Què ha passat res?* Però ningú gosa a entremetre's en un assumpte, aparentment, de faldilles.

Quan la seva dona tanca la porta, la jove es queda al replà. Però es podria dir que és transparent perquè no l'ha vist. Això ha dit, que no l'ha vist! *Quina noia?*, li repeteix fitant-lo com si hagués embogit. Que no hi toca? És això el que li està passant? Sap que a continuació li haurà d'explicar a la dona tot. Com ara que, des de fa més d'un mes, se li apareix una noia misteriosa, com una estampa gòtica. I ell sap que no el creurà, n'està segur. La coneix prou. Tant de tarot i, en canvi, ella és tan pràctica!

***

La darrera fotografia que havia publicat era macabra. En segons, un reguitzell de comentaris van seguir l'entrada a l'Instagram, *Molt bona performance!* La imatge mostrava una copa de vi desenfocada sobre la tauleta de nit i la coberta del llibre *El vi fa sang*. En primer pla es mostrava el degoteig d'un canell tallat. Els cors virtuals arribaven a cinc mil. Però en passar els dies i veure que no hi publicava res més, els seguidors es van començar a preocupar, *Ei, Xesca! Estàs bé?*, o *Aquest joc ja no fa gens de gràcia, fes el favor de dir-nos alguna cosa*. De seguida, les xarxes socials en van anar plenes. *Jove se suïcida influenciada per una novel·la policíaca. Alumna del Grau d'Enologia de la URV trobada morta al seu pis d'estudiant. Una influencer publica la seva mort a Instagram*. Aquells dies es trobaven titulars per triar i remenar, però els mitjans de comunicació no van trigar gaire a oblidar-se'n. No fa bé parlar de suïcidis i, a més a més, tampoc és un tema que faci vendre gaire. Si almenys l'haguessin assassinat!

***

La dona l'espera a la terrassa d'una cafeteria, darrere de la plaça del mercat central. Des que l'ha confessat que nota la presència d'un fantasma, no vol sortir de casa sense la seva companyia. Ara és a l'estanc comprant tabac. Han sortit plegats de la consulta on li han diagnosticat una crisi nerviosa. I, ves per on, que vol tornar a fumar. *I vol dir que no és perquè ja no treballa i, d'alguna manera, ha d'omplir el temps?*, li diu el psiquiatre, *Com si intentessis cridar l'atenció?*, hi afegeix la dona. *Aneu tots a fer punyetes! He estat esperant tota la vida per deixar la feina, perdent el temps entre provetes de laboratori i les bromes etíliques dels alumnes, i ara, m'esteu dient que veig coses que no són? Que m'he trastocat? Senyor Jaume: Pot ser que n'hagi acumulat algun ressentiment?*, rematava el psiquiatre.

A la fi veu el seu home. Apareix de sobte, esperitat, creuant la plaça. S'aferra a la bossa de paper de l'estanc i ensopega amb un dels bancs que voregen la calçada. El sol enlluernador del matí no fa pensar en mals presagis, però els ulls entabanats de l'home l'alerten.

—Ha tornat! Em persegueix! —cria. Sembla sentir l'alè de la noia al clatell. Es gira i en un moment de valentia, l'agafa per les espatlles i se la mostra a la dona. *La veus? Que no la veus?* La dona sembla mirar-la amb estupefacció. Una noia de cabells negres i pell blanca la repta.

—Però és que no la veus? —repeteix l'home mentre empeny la noia.

—A qui, Jaume?

L'home l'agafa ara pel canell i la sacseja. Sent por i odi. Vol que es mori, si és que ja no està morta. Vol que desaparegui de la seva vida.

—Què vols de mi, fastigosa? —li diu, ara encarant-s'hi i llançant-la a terra.

La noia és una taca de cabells aspres, arraulida sobre l'empedrat. La dona el vol fer entrar en raó, *Anem a casa, Jaume, abans que vingui la gent i et vegi en aquest estat*. De sobte, l'home percep com brota una taca de sang de sota el cos jagut i esquitxa un paper que la jove té aferrat amb el puny.

L'home crida, *És morta! És morta! Què no la veus, Déu meu?*

Pobre Jaume, que malament t'ha escaigut deixar la feina.

***

La noia penja el telèfon i es queda pensativa. Guarda la còpia del correu electrònic sota el matalàs. No li agradaria que la mare la llegís. Sap que tindria problemes. L'obligaria a denunciar l'assumpte i ella sap que no ha tingut més remei que fer-ho així. De primer perquè d'alguna manera tàcita s'ho va prometre a ella, després perquè ja no creu en els jutges d'aquest país. Si no et maten mentre et violen, es veu que la paraula muta i esdevé un simple abús. Malparits misògins!

Al capdavant, ja no és possible reparar els danys. El mal està fet, només vol assegurar-se que no es torni a repetir i més ara que el desgraciat disposa de més temps. Ha estat tota la nit repassant el pla, ara només s'ha d'encomanar a Santa Tecla i acabar de rematar la jugada. Tu ho saps bé, patrona, que a tu també et van voler prendre per força i vas acabar sentenciada a mort.

***

La dona li fa copets a les galtes, *Jaume, Jaume!*, i ell mig obre els ulls i veu els llavis pintats d'un roig flamant. El perfum empallegós, i que anys enrere havia detestat, l'ha retornat a la consciència. Té nom de verí i l'hi evoca el sàndal amb aroma de resclosit o del pas dels anys, tant se li'n fa.

—Què m'ha passat?

—No te'n recordes?

—Som a casa?

L'home veu un paper desdibuixat a la tauleta de nit. És al llit, sí, ara sap on és. És a casa. Però què fa ella amb l'abric posat?

—Marxes?

—He d'anar a comprar-te la medicació que t'ha receptat el metge.

—Quin metge?

—Estaves tan alterat al carrer que un transeünt ha trucat al 112.

—Algú l'ha pogut veure?

—A qui?

—A qui ha de ser? A la noia! No dius que hi havia testimonis?

—No hi tornis, *sisplau*, Jaume.

—Vull parlar amb els qui hi eren o amb el metge aquest que dius que m'ha atès. Per què no recordo res?

—Estaves molt trasbalsat, deies que havies matat una noia, camejaves i intentaves agredir tothom. No han tingut més remei que punxar-te un sedant. —L'home té una mirada estantissa, la silueta de la dona li esgarrifa. No sap per què. És una sensació d'impotència. És veritat, no recorda res. Li fa mal el cap.— Ara intenta descansar. No hi pensis més. Ja he demanat hora amb el psiquiatre.

—Aquell que em tracta d'esquizofrènic? Mira'm bé, Tecla, vas llesta si et penses que hi tornaré!

—Va, va, tampoc no n'has de fer un gra massa. Ja el vas sentir, de vegades quan una persona fa anys que porta una vida sacrificada, dedicada al treball i a la família i, de cop i volta, alguna de les rutines canvia, pot patir desajustos de personalitat. Com tu, oi, Jaume? No hem tingut fills, només has viscut per a la feina. Recordes? El psiquiatre va dir que no eres el primer jubilat que s'hi veia perjudicat. Però avui m'ha dit per telèfon,

convençut, que amb unes pastilletes antipsicòtiques tots aquests símptomes marxaran i podrem continuar igual de tranquils. Perquè oi que sempre hem estat tranquils, tu i jo? —sent la veu aspra de la dona, sorneguera, i els llavis molsuts aproximar-se al seu front. El perfum li envaeix els narius: li venen basques.

***

Què em passa? Com he pogut acabar així? No entenc res. Feia un mes era l'home més feliç de la vida. Em van fer una festa de jubilació extraordinària, em van regalar un rellotge perquè n'estigués sempre pendent i no malbaratés el temps. El temps! Volia viure tranquil, jo. Ja havia fet i desfet tot el que calia i ara, amb la tita mig fluixa, només pensava en tot el que no havia pogut fer abans: llegir, veure pel·lícules, viatjar en temporada baixa, viure, caguntot! Que no es tracta d'això?

L'home repara en el paper que hi ha amanyogat a la tauleta de nit. S'incorpora del llit. Té la gola seca i se sent estabornit. Allarga la mà i aconsegueix agafar les ulleres. Amb dificultat les encaixa i el llegeix. *Estimada Júlia, dos punts.* Mmm. No entén res, sembla una carta:

Ja sé que des de fa una setmana he estat evitant-te. Ho sento, hauràs de fer tu sola el treball en grup. No volia putejar-te. La veritat és que no em veig capaç d'acabar el semestre. T'agraeixo molt que intentis ajudar-me, però, de veritat, tia, no em calen els apunts. He decidit fotre el camp i deixar la uni. No l'hi he dit a ningú. Se'm fa un nus a la boca de l'estómac de pensar tot el que m'ha passat les darreres setmanes. I sé que si ho explico, ningú em creurà. Només confio en tu. Tu sí que saps que aquestes coses passen. Com quan em vas explicar que aquell porc de l'insti volia tocar-te. Bé, de porcs n'hi ha molts. Saps com n'estava del profe, oi? Sí, del James Bond. Tinc ganes de vomitar només de pensar que li havíem estat dient així des que el vam conèixer. Fot fàstic. Un tio tan atractiu, oi? A punt de jubilar-se, amb aquell encant d'experimentat. Però una cosa és el que xerrem, el flirteig i una altra accedir que et violin. Sí, ho

has llegit bé. Perdona, ara estic tremolant. M'he fumat dos petes, però ni així em tranquil·litzo. Va ser fastigós. S'ho va fer venir bé, saps, el cabró? Em va dir que si volia pujar la nota de les pràctiques, havia de demostrar-li quant de bé coneixia el terreny. I em va citar al camp, al costat del celler de la uni. Sí, just el diumenge al vespre que et vaig dir que no podia passar per casa teva. Et vas enfadar sense saber-ne res i, joder tia, quanta raó tenies! M'hauria d'haver anat amb tu. Però em va fotre, hòstia. I allà mateix, entre les parres, pudint de raïm florit, em va dir que ja sabia el que havia de fer si no volia suspendre: un punt amb la boca, dos punts amb... ja saps, hòstia, amb el cony!, i tres punts pel darrere. Li vaig dir que es podia fotre l'assignatura pel seu merdós cul cardat. Ell em va agafar pels cabells i la resta t'ho pots imaginar. Vaig cridar tant, Júlia! Hòstia puta i ningú em va sentir. Ningú! Em va fer tant de mal. Em va esgarrapar la roba i quan va acabar em va deixar tirada entre les vinyes fins que em va despertar la llepada d'un gos. No els hi vull dir als pares ni a ningú. Encara diran que m'ho he buscat jo soleta, ningú em creurà. I el porc no permetrà que això taqui el seu expedient, a tres setmanes de jubilar-se. Marxaré del pis, tan aviat pugui convèncer els meus pares. Sisplau, només et demano que no em busquis, que no m'enviïs missatges i que tu tampoc no diguis res a ningú. M'ho has de prometre. El fet de poder explicar-t'ho ja m'ha ajudat. I ara, esborra el mail. No vull que ningú sàpiga res. M'avergonyeixo i em detesto alhora. Res d'això no hauria passat si no hagués estat una imbècil. De vegades, m'estimaria més que el fill de puta malparit m'hagués matat. No sé si podré viure amb això la resta dels meus dies.

T'estima, Xesca.

No entén com... però... I aquestes taques de sang? La Xesca! Aquella noia es va suïcidar. Què fa aquesta carta a la tauleta de nit? Déu meu. L'haurà llegit la seva dona? Però, espera, espera. Sembla pintura vermella. És una broma? Aquest paper el tenia la noia del cabell negre a la mà. O l'espectre, que tot és molt confús. És la darrera imatge que recorda. Potser està somiant, potser ningú sap res del que va fer. Volia acabar bé el curs, tots aquells anys d'hores de classe, de llums de fluorescents,

d'escalas amunt i d'escalas avall, de corregir exàmens i de tutories avorrides i infinites. Les noies tan extravertides i de pell perfecta sempre l'havien apaivagat les hores extres de seminaris, de reunions amb pedants il·lustrats, de paperassa i, després, de formularis en línia... Ah! Però ja no era el mateix. Conservava el poder de seducció, n'era conscient, tanmateix no aconseguia tenir sexe amb elles. L'edat, es diu. Tot ha estat culpa del pas del temps. I la Xesca era tan, tan, tan sensual. Era un insult, de bella, si no la podies posseir.

I si és la meva consciència qui m'està jugant una mala passada? Ell no creu en fantasmes venjatius. Per Déu! Si ni tan sols s'assemblen les dues noies. No pot ser l'esperit de la Xesca. O és que els fantasmes fan tots pinta de vampirs? Definitivament s'està guillant.

***

L'aroma del cafè l'envaeix i la reconforta. No trigarà gaire a arribar la dona. Se sent bé amb ella mateixa i arrapa amb les mans la tassa fumejant, com un premi de consolació. Només necessita que li confirmi que tot ha sortit com ho tenien planejat. Recorda el dia que li va ensenyar el correu i l'hi va explicar tot. La cara d'horror d'aquella ximple. Una cosa era que el marit li fes el salt i una altra violar i provocar una mort. El dia que l'hi va dir, entre les dues es van empassar un trepat de Montsant i després, coll avall, tot ho van veure més clar. Les cartes del tarot de la senyora Tecla van decidir què n'havien de fer. I no va sortir la carta número tretze, la de la mort, no. Va sortir la del boig. Més intel·ligent, on vas a parar!, que si s'haguessin d'embrutar amb sang de debò. Però no sabien per on començar. La Júlia tenia molt clar que volia respectar la voluntat de la Xesca. No anirien a la policia. D'altra banda, no descansaria fins a venjar-la. L'havia admirat tant, tanmateix no havia gosat mai a dir-li-ho. Sempre t'he estimat, Xesca. No sabia com reaccionaries, sempre parlant del Bond

dels collons i si no d'algun pujadet de la classe. Fins que la Tecla va trobar la manera de refregar-li al seu home la incredulitat en els arcs majors i tots els anys que s'havia estat fotent d'ella i dels seus averanys. *I com una persona tan pràctica com tu creu en esoterismes, eh? M'ho pots explicar? És de bojos!*, recorda com li deia el pedant del seu home.

—I si el féssim tornar boig? Podries fer-te passar per la seva consciència. Ja sabem que és negra, negra com el teu cabell. T'apareixes davant seu i jo et negaré sempre. Després el convenceré per anar al psiquiatre i li entaforaré tot l'esperit de pastilles, fins que quedi senil per sempre més.

Després d'aquella intenció només calia brindar i esperar que se'n sortissin.

***

La llum es filtra per les esclatxes de la persiana. Ja fa més de tres mesos que no surt al carrer. Està desorientat en espai i temps i passa els dies endormiscat però no descansa, alguna cosa el turmenta. No sap qui és perquè no pot recordar qui ha estat. Se sap vell i enllitat, però no és una definició que l'ajudi a conèixer-se. I té son, molta son.

—Com es troba avui el meu reiet? —La dona s'inclina i li acotxa amb el cobrellit—. Has passat un estiu molt dolentot. D'això... necessito que em deixis una mà. A veure... nooo, no facis força, sí, així, molt bé.

—Qui hi ha? —aconsegueix balbucejant l'home. Els fàrmacs l'han afectat també la parla.

—He d'anar a tramitar la teva incapacitat, estimat. No, no, no et belluguis. Xxxt, traanquil... Després he quedat amb una noia molt especial. Te'n recordes d'una alumna teva que es diu Júlia? No, d'ella no te'n deus recordar, no era el teu tipus. A tu..., a tu t'anaven més les rosses, oi? Bé,

doncs avui comencen les festes de Santa Tecla i hem quedat per fer-li una ofrena floral a la patrona en record d'una altra alumna teva. Es deia Xesca. Pobreta! Es va suïcidar i ningú sap per què. Tu tampoc, oi? No sé, ara he recordat allò de "Cartes, dones i vi fan mal camí". No t'han agradat mai les meves cartes, no feien per a un professor universitari de prestigi. I ara! Però què tens? T'hauré de lligar més fort. Ja em va advertir el psiquiatre que podries tenir algun brot psicòtic. Però no et preocupis per res, jo et vetllaré sempre. Com em dic Tecla, i no soc cap santa, que ho faré.

.....